

Kalem Suresi 26-31. Ayetler Seyyidimizden

Kur'an-ı Kerim o kadar güzel bir mucizedir ki, Allahu Teala onu bize o kadar güzel anlatmıştır ki; bir bakarsın zamanın berisinde hareket eder, bir bakarsın Resulullah *sallallahu aleyhi ve selllem*'in bulunduğu zamanın içinde hareket eder. Sonra tekrar zamanın bir kısmını alır, sonra ahiretle zamanı nihayetine erdirir. Bu Kur'an-ı Kerim'in mucizesidir. Çünkü insanın Kur'an-ı Kerim'e daha iştiyaklı olması, daha anlayabilmesi için Allahu Teala'nın bir mucizesidir. Ve bu mucize, yeni nesil anlatım modellerinde, yeni nesil filmlerde nasıl yapmışlarsa bunu keşfetmişler. Yani insan daha dikkatli nasıl olur, daha dikkatli nasıl dinler, akla ve kalbe daha iyi nasıl girerin en büyük mucizesi Kur'an-ı Kerim'in bu işlediği yöntemdir.

Şimdi Kur'an-ı Kerim'de Kalem Suresi'nde bir bahçe sahibi bir zat-ı muhteremden bahseder. Şimdi bu zat-ı muhteremin nasıl bir kişilik sahibi olduğunu bunun çocuklarından anlayacağız. Nasıl anlayacağız? Salih, cömert bir insan olduğunu, Allahu Teala'ya çokça ibadet eden bir insan olduğunu; çocukların Allahu Teala'ya yönelmekteki hal ve hareketleri nasıl olduğundan daha iyi anlayacağız. O kadar güzel anlayacağız ki... Demek ki bu adam bu evlatlarını helal lokmaya yetiştirmiştir. Onlara Rablerini güzel gene tanıtmak için gayret göstermiş. Ama çocuklar nefs terbiyesinden tam geçmediler ya da bir imtihana tabi tutulduğu zaman nasıl bir halde olacaklarını anlatmak için Allah azze ve celle bu hikayeyi bizatıhi gözümüze sokuyor. Çünkü o bahçe sahibi hayatımızın tamamı da olabilir. O bahçe bizim kendi hayatımızda yaşadığımız zaman olabilir. Geri kalan üç tane çocuk; nefsimiz olabilir, heva isteğimiz olabilir, tamahımız olabilir, hırsımız olabilir. Ama bunların hepsinin öte dönüşü nasıl olacak? Bunu anlatmak için Allahu Teala bu üç çocuğu misal gösteriyor.

Güzel bir bahçemiz var. Bahçemizden fakirlerin istifade etmesi için babamızın bir vasiyeti var. Ama siz hanımlarınızın ve çocuklarınızın çöküğüne aldanarak, Allahu Teala'nın azametini, büyülüüğünü, rızka kefil olmasını unuttunuz ve küçükük aklınızla bir hesap yaptırınız. Ve bu hesabın neticesinde başınıza ne geleceğini bilmiyorsunuz. Ama Allahu Teala başta diyor ki: "Ben onların bağlarını ve bahçelerini bir yıldırımla yahut bir ateşle yahut ateşten sonra şiddetli bir yağmurla onu simsiyah, kupkuru bir hale çevirdim." Hayatta aynı böyledir. Yani bir insan tamah hastlığına, Allahu Teala'dan beri düşer hırsıyla devam ederse, hayatının bir kısmında gerçekten buna benzer bir yok oluş olur. Ama bu yok oluştan nasıl kurtulması gerektiğini, insanın muhasebesinin nasıl olması gerektiğini şimdi bu çocuklar üzerinde anlatacak Allahu Teala. Biz de insallah anlamaya çalışacağız.

Daha önce ne oldu? Çocuklar erken kalktılar. Birbirleriyle fısıldaşmaya başladılar. Hiçbir yoksulu aralarına almamak için ellerinden geleni yaptılar. Belli bir yol kat ettikten sonra şimdi tarayı görecekler ya da bahçe yi görecekler. O hayal kırıklığı yaşama anını Kur'an-ı Kerim çok güzel anlatıyor. Şimdi bir şaşkınlık hali var.

Bismillahirrahmanirrahim.

"Felemmâ raevhâ kâlû innâ ledâllûn." (Kalem Suresi, 26)

"Felemmâ" ne zaman ki "raevhâ" gördüler bahçeyi... Öyle büyük bir şaşkınlık yaşıyorlar, öyle bir akılları başlarından gidiyor ki; "**Kâlû innâ ledâllûn.**" Şaşırırlar, yoldan çıktılar, ne yapacaklarını bilemez halde büyük bir şaşkınlık içindeydiler. Şimdi ilginç bir şey başlayacak. Üç kardeş var, çok şaşırılmışlar. Artık her şeylerini kaybetmişler. Üzgülük, karamsarlık, isyanın eşiğindeler. Çünkü "**innâ ledâllûn**" şaşkınlığının en üst seviyesi bu. Ne yapacağını bilememeye halini anlatmak için Allahu Teala bu deyimi kullanmış.

Bismillahirrahmanirrahim.

"Bel nahnu mahrûmûn." (Kalem Suresi, 27)

O an kendilerine geldiler. "**Bel nahnu**" bizler, "**mahrûmûn**" bizler mahrum edilmişlerden olduk dediler. Mahrum edilmişlerden. Tabii burada bu deyimde, ***"Bel nahnu mahrûmûn"***da üç kardeş büyük bir

pişmanlık yaşıyorlar. Ama ne yapacaklarını bilemiyorlar. Artık her şeylerini kaybetmenin o mahrumiyetini yaşıyorlar. "Yok doğrusu" diyor, "biz çok mahrum olduk." Hani böyle saçlarını başlarını yolluyorlar, ne yapacaklarını bilemez bir haldeler.

Şimdi onların içinde ortanca bir kardeş var. Bu kardeş akliselim biri, sadık biri. Kardeşlerine takılmak zorunda kaldı. Çünkü o başta onlara diyordu: "İnşallah şöyle olsun, böyle olsun. Allahu Teala'yı tesbih edelim, Allah'ın adıyla yola çıkalım." Onlar mallarının büyülüğüne aklen kanaat getirdikleri için, Allah azze ve celle'den bahsetme halini terk ettiler. Akıllarına güvendiler ve çikan mahsulün büyülüğüne güvendiler. Hep akıl geçiyor burada. Ama ortanca kardeş ısrarla "İnşallah deyin, Sübhanallah deyin, Allahu Teala'ya siğının" diyor. Onlarsa buna şey yapmıyorlar. Şimdi burada Kur'an-ı Kerim onu bize anlatacak.

Bismillahirrahmanirrahim.

"Kâle evsatuhum elem ekul lekum levlâ tusebbihûn." (Kalem Suresi, 28)

"Kâle", ortanca kardeş dedi ki onlara: "Ben size demedim mi? Ben size demedim mi Allahu Teala'yı tesbih edelim, O'na siginalım, ben size demedim mi?" Sonra kardeşler;

"Kâlû subhâne rabbînâ innâ kunnâ zâlimîn." (Kalem Suresi, 29)

Ne kadar akıllılar. Beni İsrail kavmi o kadar akıllı ki... Dediler ki: "Ya Rabbel Alemin, sen tesbih edilen Allah'sın. **Kâlû subhâne rabbînâ**. Sen bizim Rabbimizsin. Biz seni tesbih ederiz. Ama bu düşüğümüz durumdan dolayı, **innâ kunnâ zâlimîn.**" Dikkat edin Beni İsrail peygamberlerinin tamamının kullandığı ortak kelime. Yunus *aleyhisselam*'ın "Ente subhaneke inni kuntu minezzalimin" (Sen Sübhansın, ben zalimlerden oldum) demesi gibi burada kalabalık oldukları için "**Innâ kunnâ zâlimîn**". "Ya Rabbel Alemin, sen tesbih edilmeye layıksın, seni tesbih etmemiz lazımdı ama biz seni tesbih etmedik. Biz zalimlerden olduk."

Tabi bu serzeniş içindeler ama hala umutsuzluk, umut... Allah bize verecek mi? Nasıl olacak? Şimdi orada kendi nefisleriyle yüzleşiyorlar. Nefislerle yüzleştiler ama nefis insandan kolay kolay çıkmaz. Şimdi buradaki devamındaki ayet onu anlatıyor.

"Feeakbele ba'duhum alâ ba'din yetelâvemûn." (Kalem Suresi, 30)

Bunlar böyle birbirlerine döndüler ve şey yapmaya başladılar, kınadılar. O onu kınadı. **"Feeakbele ba'duhum alâ ba'din"**, birbirlerine döndüler ve birbirlerini kınamaya başladılar. Birbirleri yüzünden birbirlerini kınamaya başladılar. Ama öyle böyle kınamak değil. Çünkü artık gerçekten çok şaşırılmışlardı. Ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Tövbe için bir kapı arıyorlardı. Bu yüzden kınamalarında aslında tövbelerini geciktirme kınaması var. Allahu Teala'ya niçin yöneliklerinin kınaması var. Kendi içlerinde iç muhasebe var. Ve iç muhasebenin sonunda güzel bir kelime edecekler. Bu kelime çok güzel bir kelime ve ilginç bir kelime.

Bismillahirrahmanirrahim.

"Kâlû yâ veylenâ innâ kunnâ tâgîn." (Kalem Suresi, 31)

"Kâlû yâ veylenâ", dediler ki: "Bize ayıplar olsun." Bize gerçekten vahlar olsun, ayıplar olsun, yazıklar olsun. **"Kâlû yâ veylenâ."** Kendi nefislerini kınadılar, kendilerini kınadılar. Babalarının onlara ihsan ettiği bütün edebi ve adabı, bütün birikimleri, insanlığın onlara sunduğu o kariyeri; nasıl biz tamah ettik, nasıl bıraktık? **"Kâlû yâ veylenâ."** Şimdi daha tehlikeli bir kelime kullanacaklar. Bu kelime belki de en doğru ve en güzel kelimedir.

"Kâlû yâ veylenâ innâ kunnâ tâgîn." Dediler: "Biz ne kadar da azdık. Ne kadar azgın bir kişiliğe büründük." Aslında bu insanın bütün hayatında, Allahu Teala onu en güzel şekilde yetiştireyor, ailesini en güzel şekilde yetiştireyor. Dünyalık tamah, hırs, aşırı mal sevgisi buna benzer nefsi hastalıklar

insanın başına geldiği zaman; ruhun yönelişini, aklın ve kalbin yönelişini anlatan güzel bir hikayedir. Zahirde gerçekten Beni İsrail kavminden olmuş bir şeydir. Ama Allahu Teala kıyamete kadar bu hikayeyi gözümüze sunacak ve her bu hikayeyi okuyan insan kendisinden, kavminden ya da insanlığından bir şey bulması için Allahu Teala o kardeşlerin o anını tam net bir sahneyle çiziyor.

Üç kardeş bahçeye geliyorlar. Bahçenin yerinde kapkara olmuş olduklarını, hiçbir ürün olmadığını görüyorlar. Şaşkınlık, aklın başından gitmesi, ne yapacağını bilememeye hali... Sonra hatalarını anlayıp da mahrum olduklarını dile getirmek... Sonra içlerinde birinin "Ben size demedim mi, Allahu Teala'yı tesbih etseydik, insallah deseydik, iyi niyetlerle yola çıksaydık, bu işler başımıza gelmez, ben size demedim mi?" diyor. Sonra Allahu Teala'ya yönelme halleri... Dedemiz Yunus *aleyhissalatu vesselam*, dedemiz Adem gibi bir çıkış yolu arıyorlar. Çünkü babaları Salih bir insan, babaları cömert bir insan. İllaki Allah onların kalplerine Allahu Teala ile ilgili bir çıkış yolu illaki sunacaktır. Eğer babaları salih, sadık, cömert olmamış olsaydı şu anda bunların konuşması böyle olmamış olacaktı. Allahu Teala'ya isyan eden bir konuşma olacaktı. Ama onlar; "Ya Rabbel Alemin, biz seni gerektiği gibi tesbih edemedik, bundan dolayı biz zalimlerden olduk." Sonra kendi içimizde kaybetmenin o yıkılmışlığını yaşadık. "Ya Rabbel Alemin gerçekten biz azgınlardan olduk." Sadakallahulazim.

Allahu Teala Kur'an'da hep kendimize bir şey çıkartmayı nasip etsin. O mucizeden istifade etmeyi nasip etsin. Ve bu mucizenin hayatımızda ne getireceğini, Allahu Teala'ya nasıl dönmemiz gerektiğini, Sübhane Teala'ya nasıl bir zor durumda kaldığımız zaman, bir çıkmazda kaldığımız zaman hangi kelamlarla nasıl davranışımız gerektiğini, nefsimizi nasıl yermemiz gerektiğini ve muhakkak Allahu Teala'dan bir rahmet nasıl beklememiz gerektiğini bunlar bize çok güzel anlatıyor. Ebeveyn olarak da, anne baba evlat sahibi olan insanların da cömert olması gerektiğini, iyilik yapması gerektiğini, fakirleri gözetmesi gerektiğini... Çünkü evlatları eğer bir hataya düştüğü zaman muhakkak Allahu Teala onlara kendisini tanıtacak bir sebep yaratacağını anlamak için bu ayetleri anlamak insana çok fayda sağlar. Allahu Teala Kur'an-ı Kerim'i Kur'an'ca yaşamayı bize nasip etsin inşallah. Allah hepinizden gani gani razi olsun.